

maa de, da Kravet jo i alt Fald ikke alene kan bygges paa Vekslen, men ogsaa maa bygges paa den omtalte Meddelelse, søge gennemført efter de almindelige Procesregler og ikke som Vekselkrav; se iøvrigt Udtaleelserne under Nr. 70—72 i Bilag B. Sp. 4587—90.

Kapitel IV.

Om Vekselborgen (Aval).

Til § 30.

Bestemmelsen i § 30 saavel som i de efterfølgende §§ 31 og 32 om Aval har for saa vidt intet Sidestykke i vor nugældende V. L. se dog V. L.'s § 87, 2. Stk. og Aubert: Den nordiske Vekselret, Kjøbenhavn 1882, Side 129, Anmærkningen.

Til § 31.

Idet henvises til Udtaleelserne under Nr. 75 og 76 i Bilag B. Sp. 4589, skal Opmærksomheden henledes paa Art. 4 i Reservationerne, hvorefter enhver af de kontraherende Stater — uanset Bestemmelsen i § 31, 1. Stk. — har Ret til for sit Vedkommende at tillade at Vekselborgen afgives ved særligt Dokument, indeholdende Angivelse af det Sted, hvor det er udfærdiget. Bestemmelser om Aval ved særligt Dokument (aval par acte séparé) findes bl. a. i den franske code de commerce Art. 142. Saadan Aval afgives f. Eks. overfor en Bank som gældende for alle de Veksler en bestemt Kunde maatte udstede inden for et vist Tidsrum, og kun Banken kan gøre Krav gældende i Henhold til den givne Aval, forsaavidt den maatte være Indehaver af en af Kunden udstedt nødlidende Veksel. Da en saadan Fremgangsmaade ikke anvendes her i Landet og heller ikke i de andre nordiske Lande, har man ikke anset det for nødvendigt at benytte sig af den i Art. 4 i Reservationerne indeholdte Beføjelse.

Kapitel V.

Om Forfaldstid.

Til § 33.

Paragraffen stemmer efter sit Indhold ganske med V. L. § 3.

Til § 34.

Bestemmelsen svarer til V. L. § 32, dog at Fristen er fastsat til 1 Aar, se iøvrigt Udtaleelserne under Nr. 79 og 80 i Bilag B. Sp. 4591.

Til § 35.

Bestemmelsen stemmer i det væsentlige med V. L. § 19.

Til § 36.

Paragraffens 1. Stk. svarer til V. L.'s § 90, Paragraffens 2. Stk. til V. L.'s § 33, 2. Stk. i Slutningen, Paragraffens 3. Stk. til V. L.'s § 33, 1. Stk. og Paragraffens 5. Stk. til V. L.'s § 33, 2. Stk. Udtalelsen i Artiklens sidste Stk. om, at 15 Dage ikke skal betyde 2 Uger, men fulde 15 Dage, skyldes Hensyn til det franske Sprogs Brug af Udtrykket »quinze jours».

Til § 37.

Bestemmelsen fastsætter paa en Maade i Strid med V. L.'s § 34, at hvis der gælder en forskellig Kalender paa Udstedelsesstedet og Betalingsstedet, lægges Hovedvægten paa den Kalender, som gælder det sidstnævnte Sted. Iøvrigt henvises til Forhandlingerne i Haag 1912 Actes I. 1912 Side 88.

Kapitel VI.

Om Vekslens Betaling.

Til § 38.

§ 38, 1. Stk. foreskriver med Hensyn til Fristen, inden hvilken Vekslen skal forevises til Betaling, en Ordning, der stemmer med den nuværende efter V. L.'s § 41. I 2. Stk. er foretaget en Tilføjelse, hvorefter Indlevering til et Afregningskontor (clearing-house) sidestilles med Forevisning til Betaling. Det er en Forudsætning for, at et Afregningskontor skal kunne virke som saadant, at saavel Vekselindehaveren som Vekselkyldneren er Medlemmer af Afregningskontoret, er dette ikke Tilfældet kan der jo ingen Afregning finde Sted, men er denne Forudsætning opfyldt, bør Reglen kunne komme til Anvendelse, uden at man kan stille Krav om, at Kontoret skal være forsynet med Autorisation fra det offentlige. Hverken her i Danmark eller i de andre nordiske Lande findes for Tiden Afregningskontorer for Veksler, og der er derfor ingen Anledning til at benytte den i Art. 6 i Reservationerne indeholdte Beføjelse, se Forhandlingerne i Genève 1930, Side 406.

I Tilknytning til Reglen i § 38, 1. Stk., hvorefter en Veksel skal forevises til Betaling enten paa den Dag, da den er betalbar, eller paa en af de to følgende Søgnedage, bestemmes det i Art. 5 i Reservationerne,